

Z dostupných zpráv a textu charty (zakládajícího dokumentu) se dá shrnout, co obsahuje dokument ustavující novou Radu míru (Board of Peace), který byl 22. ledna 2026 podepsán v Davosu:

Hlavní body zakládajícího dokumentu („charty“)

1) Cíl a mise:

Rada míru je prezentována jako mezinárodní organizace, jejímž úkolem je prosazovat stabilitu, obnovit právní a spolehlivé řízení a zajistit trvalý mír v oblastech postižených nebo ohrožených konfliktem (nejen v Gaze). Má se zaměřit na politiku mírového budování a šíření „osvědčených postupů“ mezinárodně.

2) Vedení a struktura:

Inauguračním předsedou je Donald J. Trump, který má podle charty velkou výkonnou moc, včetně návrhu, změny nebo zrušení podřízených orgánů.

Rada má Výkonnou radu jmenovanou předsedou, která vykonává operativní funkce a je zodpovědná za implementaci mise.

3) Členství:

Členy jsou státy pozvané předsedou; členství začíná oznámením souhlasu.

Standardní členství trvá maximálně 3 roky s možností prodloužení, ale státy, které do roku od zahájení poskytly více než 1 miliardu USD, mohou získat trvalé členství.

Státy mohou své členství kdykoli ukončit.

4) Rozhodování:

Každý členský stát má jeden hlas a rozhodování probíhá většinou přítomných s možností hlasovacího práva předsedy, pokud je nerozhodné.

Předseda má silný vliv — může schvalovat agendu i rozšiřovat struktury BoP.

5) Financování a právní status:

Financování je založeno na dobrovolných příspěvcích států a jiných subjektů.

Rada a její entity mají mezinárodní právní osobnost s možností uzavírat smlouvy, vlastnit majetek, přijímat finance a zaměstnávat personál.

6) Trvání a změny:

Organizace pokračuje, dokud není rozpuštěna podle pravidel uvedených v chartě.

Změny její charty vyžadují různé většiny hlasů a schválení předsedou.

Další praktické body podle vysvětlení dokumentu:

Dokument neomezuje své působení pouze na Pásmo Gazy, i když Rusko-US návrh spočíval původně v rekonstrukci a stabilizaci po válce tam.

Členové charty byli do ní zatím pozváni hlavně Spojenými státy a představují koalici ochotných států spíše než univerzální multilaterální těleso.

Předseda může vytvářet podvýbory a organizační prvky, které považuje za nutné.

Shrnutí v krátkosti

Zakládající dokument Rady míru / Board of Peace z Davosu je charta nové mezinárodní organizace, která:

- definuje její misi mírového budování a stability v konfliktových oblastech,
- stanoví silnou úlohu předsedy (Donalda Trumpa) s kontroly nad členstvím a agendou,
- vytváří strukturu členství a financování, včetně možnosti trvalého členství za velkou finanční kontribuci,
- uděluje Radě mezinárodní právní osobnost a schopnost samostatného fungování.

CHARTA RADY MÍRU (BOARD OF PEACE)

(úplný překlad do češtiny)

Litující skutečnosti, že příliš mnoho přístupů k budování míru vytváří trvalou závislost a institucionalizuje krizi namísto toho, aby lidem pomáhalo ji překonat;
zdůrazňující potřebu pružnějšího a účinnějšího mezinárodního orgánu pro budování míru;
a rozhodnutí vytvořit koalici ochotných států zavázaných k praktické spolupráci a účinnému jednání, vedených rozvážným úsudkem a respektem ke spravedlnosti,

smluvní strany tímto přijímají tuto Chartu Rady míru.

Článek I – Poslání

Rada míru je mezinárodní organizací, jejímž cílem je podporovat stabilitu, obnovovat spolehlivou a zákonnou správu a zajistit trvalý mír v oblastech postižených nebo ohrožených konfliktem.

Rada míru vykonává funkce budování míru v souladu s mezinárodním právem a v rozsahu schváleném touto Chartou, včetně rozvoje a šíření osvědčených postupů, které mohou být uplatňovány všemi státy a komunitami usilujícími o mír.

Článek II – Členství

2.1 Členské státy

Členství v Radě míru je omezeno na státy, které jsou k účasti pozvány předsedou, a vzniká okamžikem oznámení, že daný stát souhlasí s tím, že bude touto Chartou vázán.

2.2 Povinnosti členských států

a) Každý členský stát je v Radě míru zastoupen svou hlavou státu nebo předsedou vlády.

b) Každý členský stát podporuje a napomáhá činností Rady míru v souladu se svými vnitrostátními právními předpisy. Nic v této Chartě nelze vykládat tak, že by Radě míru byla svěřena jurisdikce na území členských států, ani že by členské státy byly povinny účastnit se konkrétní mise bez svého souhlasu.

c) Každý členský stát vykonává své členství po dobu nejvýše tří let, s možností obnovení na základě rozhodnutí předsedy. Státy, které v prvním roce přispějí částkou převyšující 1 miliardu USD, mohou získat trvalé členství.

2.3 Ukončení členství a vystoupení

Členství zaniká uplynutím funkčního období (není-li obnoveno), vystoupením, odvoláním předsedou (pokud není přehlasováno dvoutřetinovou většinou členských států), nebo rozpuštěním Rady míru. Každý členský stát může vystoupit písemným oznámením.

Kapitola III – Řízení

3.1 Rada míru

- a) Rada míru se skládá z členských států.
- b) Rada hlasuje o svém programu, rozpočtech, zřizování podřízených orgánů, jmenování vedoucích představitelů, mezinárodních dohodách a mírových iniciativách.
- c) Zasedá nejméně jednou ročně nebo kdykoli, kdy to předseda považuje za vhodné; program jednání připravuje Výkonná rada a schvaluje předseda.
- d) Každý členský stát má jeden hlas.
- e) Rozhodnutí přijatá většinou vyžadují souhlas předsedy; v případě rovnosti hlasů může předseda hlasovat.
- f) Čtvrtletně se konají neveřejná zasedání mezi Radou a Výkonnou radou bez hlasovacího práva.
- g) Členské státy mohou vysílat náhradní zástupce se souhlasem předsedy.
- h) Předseda může k účasti přizvat příslušné regionální organizace hospodářské integrace.

3.2 Předseda

- a) Donald J. Trump vykonává funkci inauguračního předsedy a zároveň působí jako zástupce Spojených států.
- b) Předseda je oprávněn zřizovat, měnit nebo rušit podřízené orgány podle potřeby.

Kapitola V – Finanční ustanovení

Financování činnosti Rady míru je zajišťováno prostřednictvím dobrovolných příspěvků členských států nebo jiných zdrojů. Účetnictví a dohled stanoví Výkonná rada.

Kapitola VI – Právní postavení

Rada míru a její orgány mají mezinárodní právní subjektivitu a jsou oprávněny uzavírat smlouvy, vlastnit majetek, otevírat účty, zaměstnávat personál a přijímat a vyplácet finanční prostředky. Nezbytné výsady a imunity jsou zajištěny dohodami s hostitelskými státy.

Kapitola VII – Výklad a řešení sporů

Vnitřní spory jsou řešeny smírnou cestou; předseda má konečnou pravomoc při výkladu a uplatňování této Charty.

Kapitola VIII – Změny Charty

Změny mohou být navrženy Výkonnou radou nebo nejméně jednou třetinou členských států, musí být rozeslány nejméně 30 dnů před hlasováním a jsou přijaty dvoutřetinovou většinou a potvrzeny předsedou; u některých kapitol se vyžaduje jednomyslnost a potvrzení předsedou.

Kapitola IX – Rezoluce a směrnice

Předseda je oprávněn přijímat rezoluce nebo směrnice v souladu s touto Chartou za účelem naplnění poslání Rady.

Kapitola X – Trvání, rozpuštění a přechodná ustanovení

Rada míru existuje do doby, než je rozpuštěna rozhodnutím předsedy, nebo do konce lichých kalendářních let, pokud není její činnost obnovena. Po rozpuštění jsou aktiva a závazky vypořádány podle postupů stanovených Výkonnou radou.

Kapitola XI – Vstup v platnost

Tato Charta vstupuje v platnost okamžikem, kdy s ní vysloví souhlas tři státy. Státy ji provádějí prozatímně, pokud tomu nebrání jejich vnitrostátní postupy; státy, které ji prozatímně neprovádějí, se mohou se souhlasem předsedy účastnit jako nehlasující členové.

Kapitola XIII – Obecná ustanovení

Úřední jazyk: angličtina

Sídlo a kanceláře: mohou být zřízeny na základě dohod s hostitelskými státy

Pečeť: oficiální pečeť schvaluje předseda

Právně-bezpečnostní rozbor Charty Rady míru

1 Právní povaha dokumentu

Charta Rady míru je mezinárodní zakládací smlouva sui generis, nikoli:

- smlouva v rámci Organizace spojených národů,
- ani regionální bezpečnostní dohoda typu NATO.

Klíčové znaky:

- vstupuje v platnost už souhlasem tří států,
- zakládá novou mezinárodní organizaci s právní subjektivitou,
- není podřízena žádnému existujícímu systému kolektivní bezpečnosti.

✦ Důsledek:

Vzniká paralelní bezpečnostně-politická struktura, stojící mimo standardní mezinárodní architekturu.

2 Centralizace moci v rukou předsedy – bezprecedentní prvek

Z právního hlediska je nejproblematictější čl. 3.2 a kapitoly VII–IX, které:

- svěřují výklad charty výlučně předsedovi,
- dávají předsedovi právo:
 - zřizovat a rušit orgány,
 - potvrzovat či blokovat rozhodnutí většiny,
 - přijímat rezoluce bez hlasování.

Fakticky vzniká hybrid mezi mezinárodní organizací a osobní politickou autoritou, kdy je politická odpovědnost personalizována.

✦ Bezpečnostní implikace:

Tento model není kompatibilní s evropským pojetím:

- dělby moci,
- institucionální rovnováhy,
- právní předvídatelnosti.

3 Členství jako nástroj moci, nikoli práva

Právní problém:

členství není nárokové, ale pozvánkové,
předseda může stát:

- pozvat,

- nepozvat,
- de facto vyloučit.

Bezpečnostní důsledek:

- Rada není univerzální,
 - je to koalice ochotných + solventních,
 - princip „jeden stát – jeden hlas“ je formální, nikoli reálný.
- Zavedení trvalého členství za finanční příspěvek (1 mld. USD):
- odporuje duchu rovnosti států,
 - posiluje finanční hierarchii bezpečnosti.

✚ Z hlediska ČR:

Vzniká tlak na kupování politického vlivu, nikoli jeho demokratickou legitimizaci.

4 Jurisdikce, suverenita a „měkká intervence“

Charta sice formálně:

- neuděluje Radě jurisdikci nad územím států,
- ale zároveň:
- umožňuje Radě „obnovovat zákonnou správu“,
 - definovat „osvědčené postupy“,
 - navrhovat institucionální řešení v konfliktních zemích.

✚ Právní realita:

Jedná se o měkkou formu správní a politické intervence, bez:

- mandátu RB OSN,
- jasně definovaného mezinárodního dohledu.

5 Vztah k existujícímu mezinárodnímu právu

Charta se explicitně nevymezuje vůči RB OSN, ale:

- fakticky ji obchází,
- vytváří alternativní legitimitu pro „mírové operace“.

✚ Bezpečnostní riziko:

Vznik precedentu:

-„Mír lze prosazovat i bez globálního konsensu – stačí politická vůle a finance.“

To oslabuje:

- autoritu OSN,
- princip univerzální legality,
- normativní rámec mezinárodního práva.

6 Financování a odpovědnost

financování je dobrovolné,
neexistuje:

- nezávislý auditní orgán,
- parlamentní dohled,
- soudní přezkum rozhodnutí.

✧ Bezpečnostní problém:

Není jasné:

- kdo odpovídá za selhání mise,
- kdo nese právní odpovědnost za škody,
- jak se řeší zneužití prostředků.

7 Strategické vyhodnocení (shrnutí)

Co Rada míru JE:

- ✓ flexibilní geopolitický nástroj
- ✓ platforma pro rychlé politické dohody
- ✓ alternativa k zablokovaným institucím

Co Rada míru NENÍ:

- ✗ právně vyvážená organizace
- ✗ systém kolektivní bezpečnosti
- ✗ neutrální mírový arbitr

8 Dopady a doporučení pro Českou republiku

Rizika vstupu:

- oslabení vazby na OSN/EU,
- legitimizace personalizované moci,
- tlak na finanční závazky bez vlivu.

Možné minimum:

- pozorovatelský status,
- žádné trvalé závazky,
- striktní vazba na EU a NATO.

✧ **Strategická teze:**

Pro ČR je Rada míru politický signál, nikoli bezpečnostní záruka.

⊗ Závěrečná věta

Rada míru nepředstavuje nový systém kolektivní bezpečnosti, ale geopolitický nástroj umožňující obcházet zablokované instituce mezinárodního práva prostřednictvím centralizované politické autority.

Rada míru: nový mírový nástroj, nebo geopolitická zkratka?

Právně-bezpečnostní analýza pro CZDEFENCE

Podpis zakládající charty tzv. Rady míru (Board of Peace) v Davosu neznamená vznik další neutrální mezinárodní instituce, ale otevřený pokus o přepsání zavedených pravidel globální bezpečnosti. Dokument, prezentovaný jako pragmatická odpověď na zablokovaný světový řád, ve skutečnosti zakládá vysoce centralizovaný mocenský nástroj, který stojí mimo tradiční architekturu mezinárodního práva.

Tento text nabízí ostrý právně-bezpečnostní rozbor charty a jejích dopadů – zejména z pohledu evropských států a České republiky.

Paralelní struktura mimo OSN

Charta Rady míru nevychází z mandátu ani rámce Organizace spojených národů. Nejde o reformu existujících institucí, ale o vytvoření paralelního mechanismu, který se opírá o koalici ochotných států, nikoli o univerzální legitimitu.

Z právního hlediska je klíčové, že:

- organizace vzniká souhlasem pouhých tří států,
- získává mezinárodní právní subjektivitu,
- není vázána rozhodnutími Rady bezpečnosti OSN.

To vytváří precedens, kdy lze „mírové mise“ organizovat bez globální shody a mimo existující systém kolektivní bezpečnosti.

Bezprecedentní koncentrace moci

Nejproblematictější rysem charty je extrémní koncentrace pravomocí v rukou předsedy. Předseda:

- schvaluje nebo blokuje všechna zásadní rozhodnutí,
- má konečné slovo při výkladu charty,
- může zřizovat i rušit orgány Rady,
- může přijímat rezoluce bez plnohodnotného hlasování.

Z hlediska evropské právní kultury jde o institucionální anomálii. Rada míru není vyváženou organizací, ale politickou platformou řízenou jedním centrem moci. Prvek kolektivního rozhodování je zde spíše formální.

Členství jako nástroj politického tlaku

Členství v Radě míru není nárokové. Státy:

- nejsou přijímány na základě jasných kritérií,
- jsou pozývány předsedou,
- mohou být fakticky vyloučeny politickým rozhodnutím.

Zavedení trvalého členství výměnou za finanční příspěvek přesahující 1 miliardu USD otevřeně legitimizuje princip „vliv za peníze“. To je v přímém rozporu s ideou rovnosti států a vytváří finančně hierarchizovaný bezpečnostní řád.

Suverenita pod tlakem „měkké intervence“

Charta sice formálně respektuje suverenitu států, avšak zároveň dává Radě míru pravomoc:

- „obnovovat zákonnou správu“,
- definovat institucionální modely,
- šířit „osvědčené postupy“ pro řízení států po konfliktu.

Bez mandátu OSN jde o měkkou formu politicko-správní intervence, která se může snadno proměnit v dlouhodobý dohled nad státními institucemi cizích zemí – bez jasné odpovědnosti a bez mezinárodního soudního přezkumu.

Oslabení mezinárodního práva

Vznik Rady míru posiluje nebezpečnou tezi, že:

- legitimitu mírových operací lze odvozovat od politické vůle a financí a nikoli od mezinárodního konsensu.

To:

- oslabuje autoritu OSN,
- relativizuje mezinárodní právo,
- podporuje fragmentaci globální bezpečnosti do konkurenčních bloků.

Z dlouhodobého hlediska jde o erozi normativního řádu, na kterém jsou existenčně závislé menší a střední státy.

Dopady na Českou republiku

Pro Českou republiku nepředstavuje Rada míru bezpečnostní garanci, ale politicko-strategické riziko. Zapojení bez jasného mandátu by mohlo:

- oslabit vazbu na EU a NATO,
- legitimizovat personalizovanou moc v globální bezpečnosti,
- vytvořit tlak na finanční závazky bez odpovídajícího vlivu.

Racionální minimum české politiky je:

- udržet odstup,
- případně přijmout pouze pozorovatelský status,
- striktně vázat jakoukoli účast na rámec EU a NATO.

Závěr

Rada míru není novým systémem kolektivní bezpečnosti. Je to geopolitický nástroj umožňující obcházet zablokované instituce mezinárodního práva prostřednictvím centralizované politické autority.

Pro státy, jako je Česká republika, představuje spíše varování než příležitost.

Souvislý text:

Podpis zakládající charty tzv. Rady míru (Board of Peace) v Davosu představuje zásadní zlom v debatě o podobě globální bezpečnosti. Dokument, který je veřejnosti prezentován jako pragmatická odpověď na paralýzu mezinárodních institucí, ve skutečnosti neznamena jejich reformu, ale vznik zcela nové, paralelní mocenské struktury. Ta stojí mimo dosavadní systém kolektivní bezpečnosti a opírá se nikoli o univerzální legitimitu, nýbrž o politickou vůli omezené skupiny států a o centralizovanou autoritu jednoho mocenského centra.

Z právního hlediska jde o mezinárodní zakládací smlouvu sui generis. Rada míru nevzniká v rámci ani pod mandátem Organizace spojených národů a není nijak vázána na rozhodování Rady bezpečnosti. Charta výslovně umožňuje vznik organizace již na základě souhlasu tří států a okamžitě jí přiznává mezinárodní právní subjektivitu. Tím se otevírá prostor pro legitimaci „mírových iniciativ“ mimo existující rámec mezinárodního práva, bez nutnosti globální shody a bez institucionálních brzd, které dosud představovala OSN. Pro menší a střední státy je tento posun mimořádně citlivý, neboť právě univerzální pravidla byla jejich hlavní ochranou před svévolí velmocí.

Bezpečnostně nejproblematictější prvkem charty je bezprecedentní koncentrace moci v rukou předsedy Rady míru. Předseda nejen že potvrzuje či blokuje všechna zásadní rozhodnutí, ale má rovněž konečné slovo při výkladu samotné charty, může zřizovat i rušit podřízené orgány a je oprávněn přijímat rezoluce a směrnice bez plnohodnotného kolektivního rozhodování. Formální princip „jeden stát – jeden hlas“ je tak fakticky prázdný, neboť politická váha jednotlivých členů je podřízena osobní autoritě předsedy. Z evropského pohledu jde o institucionální model, který odporuje základním zásadám dělby moci, právní předvídatelnosti a kolektivní odpovědnosti.

Stejně problematický je samotný koncept členství. Charta nestanoví žádná objektivní kritéria pro vstup do Rady míru. Členství není nárokové, ale výhradně pozvánkové, a to na základě rozhodnutí předsedy. Navíc je

zde otevřeně zakotven princip trvalého členství výměnou za mimořádně vysoký finanční příspěvek. Bezpečnostní vliv se tak explicitně váže na ekonomickou kapacitu, nikoli na právní rovnost států.

Tento přístup legitimizuje finančně hierarchizovaný mezinárodní řád a posiluje logiku „vlivu za peníze“, která je v přímém rozporu s dosavadními normami mezinárodního práva.

Charta sice formálně deklaruje respekt k suverenitě států, avšak zároveň dává Radě míru mandát „obnovovat zákonnou správu“, definovat institucionální modely a šířit tzv. osvědčené postupy v zemích postižených konfliktem. V praxi se tak otevírá prostor pro měkkou formu politické a správní intervence, která se může snadno proměnit v dlouhodobý dohled nad vnitřním fungováním cizích států. To vše bez mandátu OSN, bez jasného vymezení odpovědnosti a bez mezinárodního soudního přezkumu. Jde o zásadní posun od mezinárodně kontrolovaných mírových operací k ad hoc politickému řízení poválečných společností.

Vznik Rady míru zároveň vysílá silný normativní signál. Naznačuje, že legitimitu mírových operací již není nutné odvozovat od univerzálního konsensu, ale postačí politická vůle omezené skupiny aktérů a dostatečné finanční zdroje. Tento přístup oslabuje autoritu OSN, relativizuje závaznost mezinárodního práva a podporuje fragmentaci globální bezpečnosti do konkurenčních mocenských platform. V dlouhodobém horizontu to znamená erozi pravidel, na nichž je stabilita mezinárodního systému založena.

Pro Českou republiku nepředstavuje Rada míru bezpečnostní záruku, ale především strategickou výzvu. Zapojení do takto koncipovaného projektu by mohlo oslabit vazbu na evropské a transatlantické struktury, legitimizovat personalizovanou moc v oblasti globální bezpečnosti a vytvořit tlak na finanční a politické závazky bez odpovídajícího vlivu na rozhodování. Z pohledu českých národních zájmů proto dává smysl maximálně zdrženlivý přístup, případně omezení na pozorovatelský status a důsledné provázání jakékoli účasti s rámcem EU a NATO.

Rada míru tak ve svém současném pojetí nepředstavuje nový systém kolektivní bezpečnosti, ale spíše geopolitický nástroj umožňující obcházet zablokované instituce mezinárodního práva prostřednictvím centralizované politické autority. Pro státy, jako je Česká republika, je tento vývoj spíše varováním než příležitostí a potvrzením, že obrana mezinárodního právního řádu zůstává klíčovým bezpečnostním zájmem.